

Arrest

nr. 194 079 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gezien het schriftelijk verslag van 22 september 2017 van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij stelt dat zijn problemen erger geworden zijn en vreest eveneens gedood te worden omdat er oorlog is in zijn regio van herkomst. Verder stelt hij dat hij niemand heeft in Afghanistan en dat zijn familie in Iran is.

Zijn eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn beweerde Afghaanse afkomst en Afghaanse nationaliteit omdat (i) zijn kennis over Afghanistan en zijn beweerde regio van herkomst (provincies, steden, districten, ligging dorpen, meest verbouwde gewassen) ontoereikend was; (ii) de kennis waarover hij wel beschikte weinig doorleefd overkwam; (iii) de door hem opgegeven prijzen van graan en rijst geenszins overeenkwamen met de gerapporteerde prijzen in Afghanistan; (iv) vastgesteld werd dat hij als beweerde Afghaan de grootte van de landbouwgronden in het bezit van de familie in meter aangaf in plaats van de traditionele meeteenheid voor (landbouw)grond in Afghanistan, met name de jerib. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen trad in zijn arrest nr. 178 391 van 24 november 2016 de commissaris-generaal bij in het besluit dat hij noch zijn herkomst uit de provincie Baghlan noch zijn Afghaanse nationaliteit aannemelijk maakte.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een kopie van een foto van de taekwondo-club en een brief van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit Afghanistan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker nog steeds geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien waardoor hij de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op de herkomstcheck die tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft plaatsgevonden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavige asielprocedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen.

Verzoeker haalt aan dat de commissaris-generaal stelt dat de video niet voor handen is en dat de commissaris-generaal niet eens de moeite heeft gedaan om na te gaan of er iets verkeerd is gelopen bij de Dienst Vreemdelingenzaken nu verzoeker het bestaan van de video expliciet heeft aangehaald in zijn eigen verklaring en in de begeleidende brief van zijn advocaat (deze brief bevindt zich niet in het administratief dossier). De Raad merkt op dat gelet op de bewijslast die in beginsel op verzoeker rust, het aan hem toekomt om, zeker in het geval hij deze video een belangrijk element acht, zelf zijn verantwoordelijkheid op te nemen om deze video neer te leggen, wat hij in casu niet heeft gedaan. Hoe dan ook, verzoeker is in de mogelijkheid om in het kader van huidige beroepsprocedure de bedoelde video voor te leggen, wat hij evenmin doet. De commissaris-generaal merkt terecht op in de bestreden beslissing dat: "Daarnaast bewijst de video, die u overigens niet voorlegt, noch de foto dat u de Afghaanse nationaliteit bezit of uit Baghlan zou afkomstig zijn. Zoals voorheen gesteld kan er aan privéfoto's en video's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld."

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn lidmaatschap kan worden nagegaan bij de Afghaanse federatie van taekwondo maar de commissaris-generaal dit niet heeft onderzocht, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting van 25 augustus 2017, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat zij foto's heeft ingediend en een video en daaruit blijkt dat zij wel degelijk afkomstig is van Baglan.

De Raad stelt vast dat er geenszins een video is toegevoegd aan het administratief dossier, dat dit overigens ook niet blijkt uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wel uit de brief van de advocaat. Aan verzoekende partij wordt de mogelijkheid gegeven om alsnog de video neer te leggen.

4.2. Ter terechtzitting van 8 september 2017 is de verwerende partij aanwezig. Verzoekende partij legt een CD-ROM met videobeelden neer. Bij mondelinge beschikking (zie het proces-verbaal van de openbare terechtzitting) wordt aan de verwerende partij gevraagd om een schriftelijk verslag te maken over de stukken (zie het proces-verbaal van de openbare terechtzitting) die zijn neergelegd.

In het schriftelijk verslag van 22 september 2017 wordt het volgende gesteld:

“2.1. Ter zitting van 8 september 2017 heeft verzoekende partij een CD-rom voorgelegd waarop twee video- opnames zouden staan. Aan verwerende partij werd gevraagd om deze video's te onderzoeken en de resultaten van dit onderzoek per schriftelijk verslag aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te maken.

De CD-rom werd op 20/09/2016 bekeken-in het bijzijn van de tolk met het nummer 1092. Deze tolk beheerst zowel het Pashtu als het Dari.

2.1.1. De eerste video start in een trainingszaal en zoomt in op een poster waarop 3 personen (zie bijlage 1) in taekwandokledij afgebeeld staan. Op de affiche staat er linksboven WTF.

Vervolgens wordt ingezoomd op een groepsfoto (zie bijlage 2) en een affiche (zie bijlage 3). Op deze poster staat het volgende vermeld: "Taekwando Muthar Ahmad-Zâri Sport Department". Deze vereniging is (blijkens de tekst op de affiche) in Baghlan gelegen.

Daarna wordt een tweede poster (bijlage 4) gefilmd. Hierop staat volgende tekst: "Islamistische Republiek Afghanistan - Nationale Taekwando Federate - Olympisch comité van Afghanistan - Taekwando Centrum van Meester Abdul Rafur Nebi - Isar club - Coach Sayed Rahman - Training elke dag - een telefoonnummer"

De video filmt vervolgens de trainingszaal waar de nationale vlag van Afghanistan aan de muur hangt (bijlage 5) en zoomt in op een drietal posters. Op twee posters wordt de foto van enkele personen in taekwandokledij afgebeeld (bijlage 6).

Vervolgens wordt er naar buiten gegaan en wordt de voorzijde van het gebouw gefilmd. Hier wordt andermaal ingezoomd op een affiche (bijlage 7) waarop volgende tekst staat: "Islamistische Republiek Afghanistan - Nationale Taekwondo Federate - Olympisch comité van Afghanistan - Taekwondo Centrum van Meester Abdul Rafur Nebi - Misayi club - Coach Mukthar Ahmad - Training op zaterdag/zondag/maandag/woensdag- een telefoonnummer".

Tot slot wordt het voetbalveld aan de overkant van het gebouw gefilmd (bijlage 8).

2.1.2. De **tweede video** op de CD-rom betreft een opname van een taekwandowedstrijd. De deelnemers zijn niet herkenbaar (bijlage 9). Gedurende de film wordt een drietal keer de naam Jawad geroepen.

2.1.3. Verweerder merkt op dat gegeven dat de trainingszaal van de Taekwondo club, waarvan bezoeker beweert lid te zijn, (volgens de afgebeelde posters) in Baghlan gelegen is, niet van dien aard is om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit beschikt, en bovendien ononderbroken, tot aan zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, in Pul-e Khumri te Baghlan verbleven heeft. Vooreerst wordt verzoeker immers niet (of alleszins niet herkenbaar) afgebeeld op de video 's in kwestie. Daarenboven kan geenszins met zekerheid uit de video's worden afgeleid dat zij wel degelijk opgenomen werden in Baghlan. Video's zijn immers gemakkelijk manipuleerbaar naar plaats, tijd en omstandigheden. Geen van beide video's, die overigens enkel momentopnames bevatten, is voorts gedateerd. Verzoeker slaagt dan ook niet om aan de hand van deze video's aannemelijk te maken dat hij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit heeft en in de jaren voorzijn komst naar België onafgebroken in Pul-e Kmunri (Baghlan) woonachtig was. Deze video's betreffen dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verweerder besluit dat de gegevens die door verzoeker met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werden aangebracht niet van dien aard zijn om de motieven van de bestreden beslissing om te buigen.

2.1.4. De door verzoeker neergelegde CD-rom wordt bij onderhavig schriftelijk verslag gevoegd (bijlage 10)."

4.3. Ter terechtzitting van 17 oktober 2017 stelt verzoekende partij dat zij geen bijkomende inlichtingen heeft ontvangen en dat zij er wenst op te wijzen dat de stukken die zij heeft ingediend, met name foto's en video, een begin van bewijs zijn van haar afkomst en dat met deze elementen rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van haar asielaanvraag ten gronde. De verwerende partij herhaalt summier de argumenten van het schriftelijk verslag.

4.4. Dient te worden benadrukt dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij geweigerd werd bij 's Raads arrest nr. 178 391 van 24 november 2016 omdat verzoeker noch zijn herkomst uit de provincie Baghlan noch zijn Afghaanse nationaliteit aannemelijk maakt. Zo werd vastgesteld dat (i) zijn kennis over Afghanistan en de beweerde regio van herkomst (provincies, steden, districten, ligging dorpen, meest verbouwde gewassen) ontoereikend is gebleken; (ii) de kennis waarover hij wel beschikt weinig doorleefd overkomt; (iii) de door hem opgegeven prijzen van graan en rijst geenszins overeenkomen met de gerapporteerde prijzen in Afghanistan; (iv) vastgesteld werd dat verzoeker als beweerde Afghaan de grootte van de landbouwgronden in het bezit van de familie in meter aangeeft in plaats van de traditionele meeteenheid voor (landbouw)grond in Afghanistan, met name de jerib.

De Raad stelt vast dat de bijkomende verklaringen van verzoekende partij en de door haar nieuw bijgebrachte documenten geen ander licht kunnen werpen op de in het kader van haar eerste asielaanvraag gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende haar beweerde herkomst en nationaliteit.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het louter herhalen van haar eerdere verklaringen en stellen dat zij geen familie heeft in Afghanistan het bedrieglijk karakter van haar beweerde nationaliteit en herkomst niet weerleggen.

Wat betreft de kopie van de foto die verzoekende partij heeft neergelegd, wordt in de bestreden beslissing voorts op correcte wijze als volgt gemotiveerd: *“Van de kopie van de foto die u neerlegt dient vooreerst te worden opgemerkt dat er aan privé-foto’s geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Dit betreft bovendien een kopie en van kopieën moet worden gesteld dat deze geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Daarnaast blijkt uit de vertaling van het spandoek dat op de kopie van de foto staat afgebeeld evenmin dat dit om een taekwondo-club in Baghlan of Afghanistan zou gaan. Uit de vertaling blijkt dat de personen op de kopie van de foto voor een spandoek staan met daarop Isar Taekwondo Training centre. Het is geenszins duidelijk uit de kopie van de foto waar deze club gelegen is en evenmin een bewijs voor uw lidmaatschap van deze club. Het is evenmin een bewijs van uw herkomst of nationaliteit. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen”*

Wat betreft de CD-rom die verzoekende partij ter terechtzitting heeft voorgelegd, wijst de Raad naar wat verwerende partij in haar schriftelijk verslag uiteenzet: *“Verweerder merkt op dat gegeven dat de trainingszaal van de Taekwondo club, waarvan bezoeker beweert lid te zijn, (volgens de afgebeelde posters) in Baghlan gelegen is, niet van dien aard is om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit beschikt, en bovendien ononderbroken, tot aan zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, in Pul-e Khumri te Baghlan verbleven heeft. Vooreerst wordt verzoeker immers niet (of alleszins niet herkenbaar) afgebeeld op de video 's in kwestie. Daarenboven kan geenszins met zekerheid uit de video's worden afgeleid dat zij wel degelijk opgenomen werden in Baghlan. Video's zijn immers gemakkelijk manipuleerbaar naar plaats, tijd en omstandigheden. Geen van beide video's, die overigens enkel momentopnames bevatten, is voorts gedateerd. Verzoeker slaagt dan ook niet om aan de hand van deze video's aannemelijk te maken dat hij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit heeft en in de jaren voor zijn komst naar België onafgebroken in Pul-e Khumri (Baghlan) woonachtig was.”*

Verzoekende partij stelt dat de stukken die zij heeft ingediend, met name foto's en video, een begin van bewijs zijn van haar afkomst, doch brengt met het louter volharden in de bewijswaarde van de door haar neergelegde elementen geen valabele argumenten aan die voorgaande pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS